de tusindaarige gamle Baand, som hæmmede enhver fri Bevægelse. Endnu er der kun gjort en Begyndelse. Hvad der end er naaet, saa sidder den gamle Anskuelse: Kvinden er underordnet, ringere Del af Skabningen, endnu i Blodet hos næsten hele den mandlige Slægt og desværre ogsaa hos en Del af den kvindelige.

Et mægtigt Stykke Arbejde er endnu tilbage, men det gaar — gaar langsomt, men sikkert. Række efter Række af Kvinder vokser op til selvstændig Tænken, selvstændig Handlen.

De gaar nu ud fra det beskyttende Bur, hvor de har siddet saa mange hundrede Aar, for at indtage selvstændige Stillinger. Og der vil stadig komme flere og flere, Bevægelsen maa ikke standse, og den kan ikke standse; den vil vokse med stærkere Fart for hvert Aar der gaar.

Nu er det altsaa et Faktum, at Kvinden maa færdes ene ude i Verden. Hun kan ikke have en Tjener med til at vaage over, at ingen forulemper hende.

Ene maa hun færdes fra Kontorer og Fabrikker, paa Gader og Stræder paa alle Døgnets Tider, ene maa hun drage sine Rejser og Farter gennem Verdens Riger, enten det saa gælder Fornøjelser eller Arbejde. — Allerede som pur unge færdes de ude, og *maa* gøre det, Arbejdet og Uddannelsen kræver det. Tidt gælder det sene Aftenture ad Storbyens lidet rolige Gader, — det maa til; de Kvinder, der skal være med til at fylde Pladserne i det store Samfundsmaskineri under den voldsomme Konkurrences Højtryk, maa have Uddannelse som en Mand, maa færdes og leve som en Mand; hun kan ikke puttes i Æske med forsvarlig Hængelaas for.

Men naar vi da nu er kommet til, at det er saadan, saa er det ogsaa vores Pligt at gøre, hvad vi kan, for at udruste Kvinden med alle de Forsvarsmidler man kan give hende i Hænde.

Er det dog ikke ganske uforsvarligt at lade hende færdes ude alene uden Midler til at kunne værge sig.

Der gaar hun — smuk eller grim, pur ung eller ældre — ligegyldigt, en Kvinde; og som saadan en eftertragtet Rigdom af Mændenes forsultne Skare.

Det gaar godt — ofte da. Kulturen har dog alligevel lagt en Smule Baand paa Naturmennesket, og Lov og Ret er ved Kraftens Hjælp banket saa meget ind i Menneskehedens langsomme Hjerner, saa den sultne tænker sig lidt om, inden han kaster sig over sit Bytte. — Men alligevel — hvor ofte gaar det ikke galt. Man behøver ikke at gaa til Politiets Protokoller, læs blot Aviserne, — den ene efter den anden Kvinde overfaldet. Hun har været ene, ikke haft Øvelse og Midler til at slaa fra sig, og saa — — —

Har vi Lov til stadig at risikere dette; og husk der vil blive flere og flere Overfald, jo flere Kvinder der efterhaanden kommer til i de arbejdendes Rækker.

Er det ikke en uendelig Mangel paa Omtanke og Konsekvens, at lade Kvinderne drage ud med Guld i Eje men uden Midler til at forsvare det — prisgivne den første sultne Mand de møder paa deres Vej.

At der bør gøres noget her synes at være indlysende.

Men hvordan? Hvilke Vaaben vil egne sig bedst for Kvinden? — Ja her maa man vel gaa forsøgsvis frem.

Mig forekommer det naturligt, om Pigerne fra smaa af lige som Drengene lærte at tumle og slaas. Nu hedder det altid, naar Pigerne bliver for voldsomme: „saadan maa en pæn lille Pige ikke bære sig ad." Men en „pæn lille Pige" *skal* have Lov til at tumle sig frit som en Dreng. Hun har de samme Muskler i sin lille Krop som Drengen, og de bør udvikles lige saa godt som Drengens baade i de reglementerede Gymnastik- og Sportstimer som udenfor dem. — Som ældre kunde hun jo indøves i Boksning (maaske tilpasset efter hendes Evner) og særlig i det japanske System, der jo har sin Basis i Hurtighed og Smidighed. Thi har Kvinden som oftest færre Kræfter end Manden, saa er hun til Gengæld langt hurtigere og mere smidig end denne.

„Uh-ha, det vil ganske ødelægge det kvindelige," vil der lyde et Ramaskrig.

Ja, hvis man ved Kvindelighed mener den svage Ubehjælpsomhed, som bedst egner sig til Nipsgenstand i Dagligstuen — ja vel, saa gaar den tabt.

Men den ægte Kvindelighed, den sidder langt dybere, end at noget udvortes kan ødelægge den, den skinner frem gennem den tykkeste Skal. Og et sundt, kraftigt, modstandsdygtigt Legeme, som ikke bøjer sig i Skræk men i Bevidsthed om Kraft ruster sig mod Faren, vil kun være et uendelig flatterende Klædebaand for den ægte Kvindelighed. — Om det var heldigt at give Kvinden Revolver i Hænde, maa Tiden vise, i nogle Tilfælde maatte det vel kunne være ønskeligt.

Dette er en Sag, som man synes maatte fange enhver Kvindes Interesse; særlig da i disse Tider, hvor Hundreder og atter Hundreder af Kvinder i de hærgede krigsførende Lande med bitter Rædsel har maattet sande, at de har været værgeløse Kvinder. —

Mon de ikke vilde være blandt de første til at give deres Døtre Midler til Forsvar. *Ego.*

— — —

Vi skal til ovenstaaende bemærke, at Udviklingen uden Tvivl gaar i Retning af Afvæbning baade militært og civilt, og det forekommer os derfor, at Kvindebevægelsen, som altid har arbejdet i Fremskridtets Tjeneste, vilde arbejde i modsat Retning, om den foreslog en Væbning ogsaa af Kvinderne. Det er en Kendsgerning, at selv de brutaleste og dybest demoraliserede Mænd sjælden lægger Haand paa en Kvinde, som rolig og selvbevidst færdes i sin Gerning, selv om den fører hende ud i de skumleste Afkroge; vi henviser her til det Arbejde, som gøres af „Kvindehjælpen"s Stab af kvindelige Redningsmænd, af Diakonisser ude paa Landet, af Frelserhærens Kvinder. Der er ikke den Natknejpe saa uhyggelig, at de ikke vover sig derind, ikke den Fattigkaserne saa skummel, at de ikke vover sig op af dens Trapper.

Netop disse Kvinders Vaabenløshed gør dem værnede, paakalder Ridderligheden selv hos de uværdigste Mænd. Men havde disse Mistanke om, at saadanne Kvinder gemte en Revolver under deres Klæder eller besad den Bokserfærdighed, som med et velrettet Slag i Hjærtekulen slynger sin Modstander bevidstløs i Gulvet, da vilde den Raahed og Bersærkergang, som ofte griber Forbryderen og Voldsmanden ved Synet af Betjentens Gummistav eller Sabel, rimeligvis ogsaa gribe ham overfor den langt svagere Kvinde, og hendes Vaaben vilde paa langt nær yde hende den Beskyttelse, som hendes Vaabenløshed ydede hende.

At Pigebørn skal opøves i Legemsidræt ligesom Drenge, er en Fordring, som næppe i vore Dage møder Uvilje. Vi er jo ganske fortrolige med, at Kvinder deltager i Ridesport, Sejlsport, Rosport, Fægtning, ja — der er vel ogsaa dem, som bokser, og saa længe Formaalet kun er den psyki-